FOOTBALL

România a învins Bulgaria cu 4-1 (1-1)

Bulgarii au rezistat frumos în prima repriză, dar au fost complect surclasaţi după pauză. Arbitrul a refuzat României un goal perfect valabil. Punctele au fost înscrise de Schwartz (2) Ciolac şi Dobai

Bulgarii recunosc superioritatea echipei române

ASPECTE

(Continuare din pag. I-a)

îmi spunea s'o iau, eu nu vroiam să mă'ncarc. Până la urmă m-am decis: merg cu umbrela. Dar când să mă duc s'o iau, mi-am adus aminte că n'am umbrelă!

La masa presei e din nou neregulă, deşi locurile sunt numerotate. Controlorul invită pe ziarişti să-şi ocupe locurile:

— Domnilor, luaţi loc, c'aveţi scaune numerotate.

Un domn se insinuează printre gazetari. Controlorul nu-l iartă:

— Dumneata ce te bagi, ai scaun?

— Nu ţi-e ruşine să mă'ntrebi dac'am scaun? Ce, eşti medic?!

Se apropie matchul. Se fac preparative intense. Microfoanele sunt aşezate şi ocrotite cu grijă cu câte o umbrelă. In stânga microfonul pentru România, dincolo, cel pentru Sofia.

Echipele şi conducătorii sunt lângă cortul de salvare. Văzând atâta ploaie, conducătorii bulgari învăţaţi cu terenul Junak, au telegrafiat la Sofia după două submarine.

A plouat mult. Terenul e moale şi'n mijloc are un petec de apă. Unii se'ndoiesc chiar de practicabilitatea terenului.

— Se mai poate juca?

— Sigur că da, ce-i la Junak? Noi avem gazon cu iarbă...

Parcă finala Cupei Balcanice ar fi fost în regia lui Dumnezeu, la fluerul arbitrului a'ncetat şi ploaia.

Au început în schimb emoţiile. Toţi sunt convinşi că suntem mai buni ca bulgarii, c'avem mai multă technică, dar toţi se tem să nu piardă România.

— Să nu ne bată Bulgaria!

— Fii serios, că suntem mult mai buni.

— Eh, să te fereşti de lovitura fraerului şi de fuga şchiopului.

— Nu există. Suntem superiori cu o clasă.

O fetiţă ca Shirley Temple, se interesează:

— Tăticule, în ce clasă sunt bulgarii?

Câteva minute de joc, câteva schimburi de minge şi Schwartz expediază un simplu cartuş, care prin faptul c'a fost bine plasat, a devenit «bombă». Savof a prins mingea, dar până s'o prindă a doua oară, a intrat grăbită în goal.

Ca şi cum un chibrit ar fi fost aruncat în depozitele Pirotechniei, tribuna a explodat. Betonul e'n pericol.

— Hura! Haide România!

D. Haţiegan, foarte pupăcios, sărută câţiva oficiali şi o cucoană.

Publicul e în delir. Chiar şi ţâncii au devenit pretenţioşi:

— Vleau scol!

Speakerul român se trezeşte cu o elocvenţă diplomatică demnă de Geneva, în timp ce d. Ianciuleff, speakerul bulgar, transmite în rezumat.

In tribuna descoperită gata să se işte un scandal. Un domn «rămas de-aseară» gesticulează larg cu o sticlă în mână. Un elev de şcoala militară, vrea să-i sară'n gât:

— Măgarule, vezi că m'ai stropit cu vin negru.

—Da ce, poţi să mă obligi să beau vin alb?

— Dar bagă de seamă, c'am haine gris!

— Tot eu sunt de vină că mata ţi-ai făcut haine gris?

Bulgarii joacă la disperare. Atacă mereu. Tribuna e terorizată. Speakerul bulgar a prins glas şi transmite fazele: Lozanof, Anghelof, Rafailof, Lozanof...

O duduie a disperat:

— Of! Of! numai ăştia cu «off» joacă.

Şi au jucat într'una până au egalat...

Cele zece minute de pauză sunt o mană cerească pentru inimile spectatorilor.

— Ce zici, ce ploaie, ce trăznete?

— Stai să-ţi spun «una» cu trăznete. La facultatea de drept, profesorul X, a venit indispus la examen şi cu ideia fixă de a trânti câţiva studenţi. In consecinţă «a scos» o serie şi le-a pus o întrebare: «dom'le student, dacă trec pe stradă cu secretarul meu şi cade un trăznet, pe cine trăzneşte? Pe mine sau pe secretarul meu?» Bine 'nţeles că nici unul n'a avut ce răspunde şi fiecare a primit bilă neagră. Ultimul student, disperat, a răspuns: «Desigur că pe secretarul Dv.!» Profesorul cerând lămuriri: «Da de ce pe secretarul meu?» studentul răspunde imperturbabil: «Pentru că dv. sunteţi gata trăznit».

Un vecin de bancă şi-a adus aminte de o chestie.

— Apropos de trăznete, să vă spun şi eu una cu... două trenuri.

La Bacău s'au ciocnit două trenuri. In oraş se discuta accidentul: «Ai auzit ce catastrofă? S'au ciocnit două trenuri. Unul s'a făcut praf.

— Şi celălalt?

— S'a ales numai cu spaima.

Din nou încep emoţiile. O combinaţie românească la poarta bulgarilor şi Schwartz marchează cu un shot formidabil.

Publicul e arhi-mulţumit, dar mai vrea goaluri:

— Haide Schwartz! Haide Schwartz!

D. Haţiegan sărută iar câţiva oficiali şi o cucoană.

Cordoanele de jandarmi şi soldaţi au început să strige ca la paradă:

—Haide Schwartz! Haide Schwartz!

Bulgarii nu mai contează. Aproape că nu mai există. Ciolac, dintr'o passă a lui Schwartz, a marcat al treilea goal. Speakerul român vorbeşte ca o femeie. In schimb speakerul bulgar interpretează rolul lui Cotormani, face pe «Fakirul»: a amuţit de par'că'ar fi fost cu limba'n cui. Avea şi dreptate căci goalul lui Ciolac i s'a înfipt ca un cui în inimă.

D. Hagieţan iar sărută câţiva oficiali şi o cucoană.

Bulgarii se dedau la brutalităţi. S'au enervat. Szanislo e foultat şi se plânge arbitrului că un bulgar dintr'o piedică i-a rupt gheata. Bodola îl consolează:

— Nu mai face caz pentru o gheată că mâine luăm cadou câte o pereche pantofi de la magazinul «Leonard».

Dobay, în chip de «maître de ceremonie» a închis Balcaniada cu al patrulea goal.

De astă dată mai calm — ce dracul e patru la unu — d. Haţiegan sărută numai cucoana.

Cupa Balcanică e a noastră...

Cu umbrele închise, lumea se scurge spre eşire.

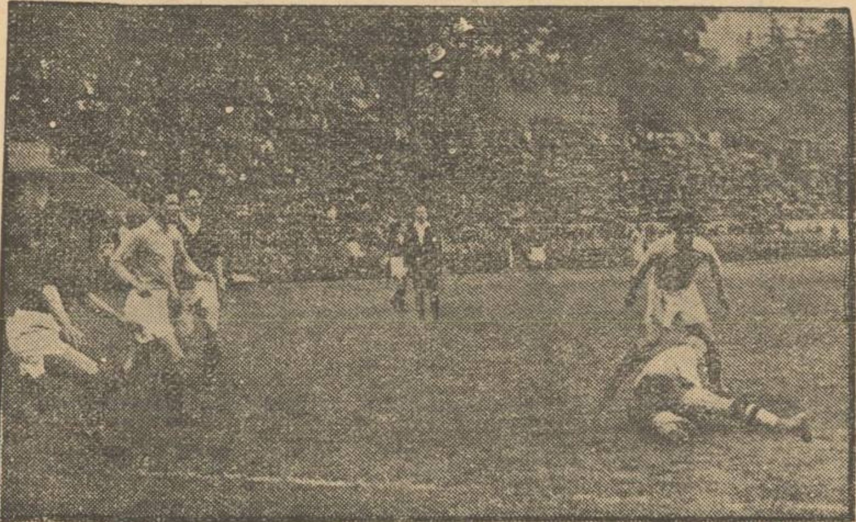
La fereastra unei cabine dela ONEF. Albu şi Schwartz dau autografe. Schwartz şi-a pus grav semnătura pe câteva cărţi de vizită, dar a refuzat să semneze în alb, pe o coală de hârtie:

— Mai vezi de altul, nu semnez pe asta, că mi-o faci poliţă.

Cupa Balcanică e a noastră. Deşi numai una, toată lumea va bea, fredonând:

«Ce frumoasa este viaţa
Când te-apucă dimineaţa».

A. Nol

Un plongeon a lui Savoff în picioarele lui Bodola.

Consideraţiuni

O fatalitate, par'că, urmăreşte în ultimii ani Balcaniada. Fatalitatea sau Sfântul Ilie, care are un dinte împotriva acestei populare competiţiuni. Necazul sfântului distribuitor al ploilor este însă de dată recentă. De anul trecut, când s'a pitulat nevăzut în spatele maestuosului Vitocha, muntele care umbreşte capitala Bulgariei, şi şi-a concentrat sub nouri groşi buţile de apă pe cari le-a vărsat torent în capul bieţilor spectatori bulgari — la fel de rezistenţi la ploaie ca şi bravii noştri spectatori români.

Şi-a mobilizat acum, la 24 Mai, toată armata, toate carele de asalt cari fac sgomot, provoacă fulgere şi varsă apă, deasupra Capitalei noastre. A făcut eri Sfântul Ilie o adevărată orgie de apă — deşi mai logic era s'o facă cu vin, acum la început de săptămână a vinului.

Ei, dar mare e şi invenţia aceasta a umbrelei. Spre necazul lui Sfântul Ilie, 25.000 spectatori — poate erau mai mulţi, poate mai puţini, cine oare a putut să-i numere, ascunşi cum erau pe sub umbrele şi tribune?... — au venit totuşi să încurajeze echipa României şi să-i uşureze sarcina de a cuceri — de astădată pentru totdeauna — trofeul pentru care s'au bătut — ni se pare că am nimerit cuvântul fericit... — şapte ani dearândul, sportivii din patru ţări balcanice.

Am câştigat trofeul de trei ori. Cinstit de trei ori. Nu ca bulgarii, cari l'au înhăţat pentru vreo trei zile, după o şedinţă prin telefon a comitetului Cupei şi după un şantaj mai mult sau mai puţin nedelicat.

De astădată cel puţin, nu mai poate fi pusă în discuţiune supremaţia noastră în acest colţ al Europei. Coincidenţa şi şansa footballului românesc, a făcut ca echipa noastră reprezentativă să învingă în ajun de Balcaniadă şi pe jugoslavi. Ca atare, nici un contra-argument valabil împotriva performanţei noastre.

Ce este în drept să ceară publicul

Ne găsim — după 1933 — la o a doua importantă etapă în evoluţia footballului românesc. Balcaniada din 1933 şi revirimentul pe care l-a creat, a fost bine canalizat de oficialitate şi de conducătorii de grupări. Cei 25.000 spectatori ai memorabilului 13—0 de atunci au fost ţinuţi în permanent contact cu arena de football, printr'un campionat naţional în care grupările s'au străduit să se ridice la înălţimea gustului publicului şi prin organizări temerare de întâlniri internaţionale, cari au satisfăcut pretenţiunile justificate ale mulţimei.

Sa mers, într'un ritm destul de vioiu, înainte şi am ajuns la acest de al doilea moment crucial pentru evoluţia footballului: Balcaniada din 1936. Câştigată fără drept de apel de România. Şi savurată de un contingent, aproape dublu cât cel normal, de spectatori. E aşadar, datoria oficialităţii şi a conducătorilor de cluburi să canalizeze şi această de a doua etapă. Cum? *Prin spectacole din ce în ce mai pretenţioase. Prin amenajarea unor stadioane în cari publicul să-şi găsească un loc confortabil la un preţ modic.*

In ce priveşte prima condiţiune, avem convingerea că ea va fi îndeplinită. Cetitorii ziarului nostru au luat cunoştiinţă de toate frumoasele proecte de organizări cari vor prilejui bucureştenilor spectacole de mare anvergură. Stadioane? Aceasta este mai greu. Dacă C. F. R. reuşeşte să înfăptuiască punct cu punct proectul stadionului său, e cert că şi acest deziderat va fi, în parte satisfăcut.

In orice caz, cluburile noastre trebuie să-şi concentreze toate forţele lor şi, în bună înţelegere, să treacă la realizare sau îmbunătăţirea stadioanelor.

Preocupările de ordin technic? Evident că ele trebuie să primeze. Avem însă convingerea că îşi vor găsi răspunsul mult mai uşor, aproape insesizabil. Falanga de jucători tineri — cari nu se bucură totuşi de suficient sprijin — va lămuri toate problemele de ordin technic.

Rezultatul şi explicaţiile lui

Dar să nu ne depărtăm de obiectul acestui articol. Cei cari au cetit comentariul nostru asupra matchului Bulgaria—Grecia îşi vor reaminti desigur că, mereu raportam jocul de Joi al bulgarilor la perspectivele finalei şi că, în concluzie, nu concepeam alt rezultat decât o concludentă victorie a României.

Rezultatul de eri — ca totdeauna — nu ne-a desminţit. Intr'adevăr, footballul este adesea un soiu de loterie. In general, sau în mod normal, rezultatele sunt touşi o traducere mai mult sau mai puţin fidelă a raportului de forţe dintre două echipe. Dacă pronosticarea rezultatului exact al unei partide este bazată doar pe hazard, cunoaşterea prealabilă a învingătorului nu este un secret pentru cine ştie să cântărească valoarea de ansamblu a unei echipe.

După matchul Bulgaria—Grecia, adică după ce am revăzut echipa bulgară, un fapt era evident: Bulgarii ne sunt inferiori şi era de neconceput că România nu va fi victorioasă.

Intr'un singur punct ne-am înşelat. Credeam că victoria României va fi sdrobitoare, că bulgarii nu ne vor putea opune rezistenţă. Veţi vedea îndată ce considerente ne împingeau la acest optimism categoric şi veţi găsi alături de noi motivele cari ne-au făcut să obţinem doar o victorie la trei goaluri diferenţă.

Mai întâiu, ce a determinat optimismul nostru extrem.

Pe bulgari îi cunoaştem de multă vreme, le-am urmărit evoluţia pas cu pas. Iar anul trecut, la Sofia, i-am cunoscut în cea mai bună formă a lor.

Intr'o formă care a adumbrit toate echipele adverse şi cari ne-a făcut să constatăm că ne-au învins pe merit. Logic era ca anul acesta bulgarii să vină cu o echipă încă evoluată sub raport technic. Ceeace nu s'a întâmplat. Am primit la Bucureşti aproape aceiaşi echipă care ne-a învins la Sofia, cu aproape acelaş joc, dar fără o mare calitate. Fără suportul moral pe care i-l asigurase atunci publicul. Ci, dimpotrivă, cu handicapul unui public ostil. Pentru o echipă bună, acest handicap cântăreşte în balanţa şanselor, dar nu atât de greu încât să fie pus în umbră raportul real de forţe. O echipă bună va juca în faţa unui public străin, mai puţin entuziast decât o face la casa ei. Dar va juca totuşi şi-şi va putea impune clasa până la urmă. Cu condiţiunea ca acel public să nu depăşească limitele. Iar echipa gazdă să se învioreze în măsura în care o permit regulamentele acestui joc.

Anul trecut, la Sofia, echipa României — incontestabil superioară celei bulgare, atunci ca şi acum — a cedat totuşi cu 0-4. Cauza trebue căutată în dârzenia cu care publicul bulgar şi-a... încurajat unsprezecele şi, mai ales, în efectul pe care l-a avut asupra jucătorilor bulgari încurajările publicului.

S'a putut vedea şi la Bucureşti cât de dur joacă bulgarii, câte licenţe de joc îşi permit. Şi, notaţi bine, se aflau în faţa unui public străin, a unui public pus în gardă. Imaginaţi acum matchul dela Sofia, imaginaţi exagerările bulgarilor şi adăugaţi amănuntul că brutalităţile lor erau vijelios aplaudate şi orice atac energic, DAR CORECT al românilor, era fluerat — publicul era gata să năvălească pe teren. Nu e de mirare, în aceste condiţiuni, că echipa noastră a pierdut orice elan şi orice voinţă, că s'a resemnat în a scoate un rezultat cât mai mic.

După matchul de Joi, după atitudinea atât de dârză a publicului românesc, am crezut că bulgarii vor fi Duminecă în situaţia în care au fost românii la Sofia. Am adăugat acestui handicap pe cel firesc — superioritatea ansamblului românesc — şi am trăit cu convingerea că scorul va fi de cel puţin cinci goaluri în favoarea României.

După cum spuneam şi mai sus, ne-am înşelat. Scorul a fost normal. Adică, cele trei puncte diferenţă la care a învins echipa noastră sunt numai expresia diferenţei de valoare între cele două echipe.

Faptul are explicaţiile lui. In timp ce la Sofia ne-a arbitrat un oarecare domn din Balcani, căruia îi tremurau mădularele atunci când îndrăznea să fluere cu întârziere o comandă a publicului, matchul de la noi a fost condus de un arbitru cu reputaţie mondială şi cu multă experienţă, care nu s'a sfiit să şteargă cu buretele un goal de toată frumuseţea marcat de echipa gazdă, pentru argumentul simplu că a văzut un offside pe care nu l-a văzut nimeni. Nici jucătorii echipei bulgare.

Insfârşit, faptul îşi mai are o explicaţie în promptitudinea cu care oficialitatea noastră a luat măsuri de pază şi a desfiinţat orice temere de incident, izolând pe jucători printr'un gard protector de sârmă şi prin puternice cordoane de jandarmi.

In aceste condiţiuni bulgarii au putut juca aşa cum le dictează temperamentul, iar românii au câştigat cu un scor care indică numai diferenţa de clasă ce-i desparte de vecinii noştri de peste Dunăre.

Aceasta ar fi o explicaţiune psiholoicgă a jocului de eri.

Savoff prinde o minge periculoasă, urmărit atent de Bodola.

Dobai în plin «fuleu»

Scorul trebuia să fie mai mare

Dar scorul putea fi mai mare. Trebuia să fie mai mare. (De fapt a şi fost mai mare, căci goalul lui Beke a fost înscris după toate regulile artei...) Echipa României a fost net superioară trei sferturi din timp. Cu excepţia celor 20 de minute — dintre minutele 15 şi 35 din prima repriză — în care bulgarii au dominat şi au fost periculoşi, Românii au stat tot timpul în terenul oaspeţilor şi şi-au hărţuit adversarii până la epuizare.

Dealtfel, imediat după pauză, bulgarii — istoviţi de efortul din prima repriză — n'au mai existat. Tabloul pe care-l publicăm în altă parte a ziarului şi care traduce în cifre fazele matchului, este foarte instructiv.

(Continuare în pag. 4-a)

Stânga: Ciolac plasează cu capul lui Bodola, *Mijloc:* Ianakieff degajează cu capul la un corner; *dreapta:* o frumoasă săritură a lui Angheloff în careul român